

References

1. Galyatovskyy I. Klyuch Razuminiya (Kyiv : Drykarna' Kyevopchersh'koyi lavry, 1659) // Bida K. Ioanykiy Galyatovskyy i yoho "Klyuch Razuminiya", Rym : Ukrayins'kyy Katolyts'kyy universytet, 1975. S. 1 – 512.
2. Isichenko I. arhiyep. Vinya barokovyh metaphor. Kamin' Petra Mohyly proty "pidzornoyi trubry" Kasyana Sakovycha, Kharkiv : Akta, 2017. 348 s.

3. Kasper V. Isus Khrystos, perekl. z nim. K. : Dyh i litera, 2002. 427 s.
4. Ushkalov L. Svit ukrayins'koho barokko. Filolohichni etyudy, Kharkiv : Oko, 1994. 112 s.

Надійшла до редколегії 15.11.18

L. Bomko, Postgraduate Student
Lviv Ivan Franko National University, Lviv

THE SERMON ON POKROV OF THE HOLY VIRGIN BY IOANIKII GALIATOVSKII AS AN EXEMPLE OF BAROQUE MARIOLOGY

The article analyses one of the homilies of the collection «The Key of Understanding» by Ioanikii Galiatovskii. The structural-compositional analysis of the sermon allows to conclude about implementation of Galiatovskii's theoretical guidelines in practice, set forth in his treatise "Science or the method of composition of the sermon" and about the depth of the image of the Holy Virgin, achieved through the author's manner of comparison the usual and unusual plans of perception and interpretation.

Each sermon "The Key of Understanding" is composed according to his homiletics. The «Sermon on Pokrov of the Holy Virgin» has features of the baroque text and is characterized as actually innovative are highlighted. Special attention is paid to author's story-creating metaphors. In the specification of abstract concepts and approaching the symbolism is the method of interpreting the Bible is revealed by Ioanikii Galiatovskii. Each symbol has several values. Their search becomes the most important and most difficult element in the analysis of the text of the sermon. Because it allows descry the hidden spiritual senses for specific things.

The three-part structure «Sermon on Pokrov of the Holy Virgin» contains an exordium, a narration and a conclusion. The main part is also divided into three sections with separate titles: "Weigh the weight of the fire"; "Measure the blown wind"; "Turn the day that has already passed", which reveals the unique image of the Virgin Mary as a woman over women of all times and peoples.

Ioanikii Galiatovskii gives a peculiar interpretation of the holiday of Pokrov with many motives and images that should lead to an understanding of the image of the Holy Virgin and to God's love.

Keywords: baroque, sermon, metaphor, antithetic, composition, symbol, central image, a biblical example.

УДК 821.161.2/Коротич

Го Юаньпен, асп.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

ОСНОВНІ МОТИВИ ТА СТИЛЬОВІ ДОМІНАНТИ РАННЬОЇ ПОЕЗІЇ ВІТАЛІЯ КОРОТИЧА (НА МАТЕРІАЛІ ВІРШІВ, ОПУБЛІКОВАНИХ У ЖУРНАЛІ "ДНІПРО" В 1960-х роках)

Здійснено огляд поезій В. Коротича, опублікованих у 60-х рр. ХХ ст. у журналі "Дніпро", проаналізовано основні мотиви ліричних творів, домінантні образи й особливості ідіостилію митця як представника покоління шістдесятників.

Ключові слова: поет-шістдесятник, рання поезія, еерлібр, філософські й морально-етичні проблеми.

Серед молодих поетів, які стрімко увійшли в літературу на початку 60-х рр., був В. Коротич. Дебютувавши ще в 1954 р., він привернув до себе увагу читачів і критики завдяки розлогій – на всю сторінку – публікації його творів 5 травня 1961 р. у "Літературній газеті" під назвою "Вірші лікаря В. Коротича", а невдовзі й збіркою "Золоті руки" (1961). На перші кроки початкового поета відгукнувся у своїх "вечірніх розмовах" М. Рильський, статтю під назвою "Вірші Віталія Коротича", опубліковану в московській "Литературной газете", присвятив йому авторитетний турецький поет Назим Хікмет [15], знаний критик-шістдесятник Є. Серстюк у тому ж 1961 р. бажав йому "внести в нашу літературу свіжий струмінь поезії і життєвої правди" [13].

Тримісячне перебування В. Коротича в Канаді та США в 1965 р. як стипендіата ЮНЕСКО "створила сенсацію" серед українських емігрантів, хоч думки від зустрічі з радянським "поето-лікарем з столиці України", писав Р. Хом'як, висловлювалися часом діаметрально протилежні – від прихильних до звинувачень у намірі "розкласти еміграцію" [16, с. 103].

Не дивно, що твори В. Коротича в 60-ті рр. охоче друкували численні періодичні видання, зокрема журнал "Дніпро". Його поезії, зауважували критики, "власлива зваженість, медитативність, стилістична культура" [1] та "афористична влучність" [12, с. 45].

В. Панченко акцентував увагу на тому, що "партитура ранньої поезії В. Коротича, загалом, нескладна" [11]. Суголосні твердження В. Панченка й висновки Г. Сивоконя щодо творів В. Коротича, який серед когорти молодих поетів-шістдесятників "відзначається найбільшою "доступністю" [14]. Проте до загальної характерис-

тики поезій Г. Сивоконя додає ще й міркування щодо художньої образності у творах В. Коротича, який "менше схильний до ускладненого словесного образу, який характерний, скажімо, для І. Драча чи М. Вінграновського. Образність Коротича, так би мовити, ширша – вона на цілий уривок поезії, а то й на увесь твір [...]. Звичайно, у такий спосіб поданий твір буде сприйматися легше, ніж той, що насичений ускладненими образами з більш віддаленими асоціативними зв'язками" [14].

Сам В. Коротич в одному з інтерв'ю говорив про своє тяжіння до зіставлення певних художніх образів, до прийомів контрасту і порівняння: "у вірші має бути теза і антитеза [...]. Маю дістати, дійняти читача, примусити того замислитися разом зі мною. І шукаю форму. Знайти форму для факту чи думки" [2, с. 36].

Свого часу на сторінках журналу "Дніпро" Й. Кисельов висловив певні міркування щодо творчості поета загалом і розглянув детальніше поезію "Про Ігоря Петровича, в якого не було дітей". Твір було опубліковано в одному з чисел згаданого видання за 1963 р. Літературознавець наголошував, що поезії В. Коротича приваблюють "своїм життєстверджуючим пафосом, своїми громадянськими мотивами, прагненням осмислити і поетично узагальнити життєві явища наших днів, розкрити світовідчужання нашого сучасника" [4, с. 150]. Водночас Й. Кисельов вказував і на недоліки поетичних творів митця, для яких характерна наявність "похмурих переказів" [4; с. 151], "абстрактних понять, ускладненої образності" [4, с. 151] і "непоетичної мови", яка бачилася дослідникові як "двобій між роздумливістю і резонерством, між реалістичною простотою і манірністю"

[4, с. 151], що призводить загалом до втрати "реального ґрунту і здорового глузду" [4, с. 151].

Літературознавець акцентував увагу й на штучності головної проблеми вірша "Про Ігоря Петровича, в якого не було дітей". За твердженням Й. Кисельова, у поезії загалом і, особливо, у розділі "Можливості" йдеться про гіпотетичний шанс на зраду, якою не скористався свідомий радянський патріот Ігор Петрович. Однак чимало індивідів без жодних вагань зраджують свій край і відмовляються від власних переконань, тому "про які ж можливості йде тут мова? Та хіба така проблема мусить хвилювати радянського художника? І за що, скажіть мені, дякувати герою? За те, що він не схибив з вірного шляху, не зрадив батьківщини заради власного живота? Отже, вся філософія "Можливостей" здається мені штучною, якщо не фальшивою" [4, с. 154]. Зрозуміло, що подібні претензії й міркування літературознавця були зумовлені до певної міри тогочасними ідеологічними вимогами, згідно з якими мусили жити й творити всі "радянські художники", і для українських митців, зрозуміло, жодних винятків не було й не могло бути.

У тому ж випуску журналу було опубліковано "Відповідь на лист критика", у якій В. Коротич підкреслив своє прагнення осмислити складні питання сьогодення, оскільки "людині справді доводиться обирати часом між можливістю жити зручно, але підло і між можливістю чесного, нехай і важкого життя. Коли б усі обирали другий спосіб, – вірш не мав би сенсу. На жаль, я не можу сказати, щоб це було так. І тому – схиляюся перед людиною, що не скористалася ногами для втечі і втратила їх. Це вірші не про подвиг. Це вірші про норми поведінки справжньої людини" [5, с. 152]. Водночас митець не міг оминати й питання простоти та складності поетичної мови, тому виступив проти "немічного та претензійного примітиву, який дехто намагається проголосити єдино можливим та зрозумілим способом віршування" [5, с. 152], і наголосив, що "розмаїтість засобів, які використовуються при написанні віршів, не означає подрібненості творчої манери. Не можна в одній інтонації писати про все [...], одноманітність поетичних засобів зумовлює дуже нудні книги" [5, с. 152].

Наведені цитати підтверджують, що В. Коротич обстоював думку про уникнення шаблонності в літературі, а також пропагував свободу творчого самовияву та важливість використання різних художніх засобів. Варто наголосити, що поетові притаманне асоціативне мислення, коли через певне поняття чи образ глибше розкривається головна ідея твору: "поет шукає несподівані співставлення, знаходить деякі асоціативні зв'язки, часом обігруючи слова, викреслюючи зі слова образ шляхом співставлення, аналогії, протиставлення. Він щедрий на слово. Одне слово породжує за аналогією інше" [2, с. 36]. Наприклад, у вірші "Про Ігоря Петровича, в якого не було дітей" кулеметну стрічку автор порівнює з білим бинтом: "Бинт важко звисає, / Немов кулеметна стрічка, / Пуста кулеметна стрічка / На зраненні тілі" [9, с. 119].

Для глибшого відтворення головної думки автор вдається в аналізованій поезії також і до символіки кольорів, зокрема до синього й білого, що втілюють дві реальності: справжню і вигадану. Синій колір передає душевний і фізичний біль чоловіка, який втратив ноги на війні, а білий – його думки й мрії, що, мабуть, ніколи не здійсняться: "У синьому коридорі / Зітхають білі сестрички, / А він стукає деревом / В міцні чоки паркету. / Він каже сестричці Наді: / "Яке в тебе біле личко! / Таке, як в моєї доньки". / Таке-то. / Таке-то. / А в нього немає доньки / В блискучій синій косинці... / У нього красиві очі – / Великі та сині. / Тільки болять очі / Синім болем. /

Синім вогнем горіли / Підбиті танки, / Синє гасив полум'я / На чоботах воїн" [9, с. 119].

Ідейному задуму поезії сприяють і назви розділів – "Ноги", "Сни", "Можливості", які відтворюють дійсність і сподівання колишнього солдата. В останньому ж розділі передано філософсько-публіцистичні роздуми ліричного героя про здатність і потребу кожної людини обрати власну долю: "Я думаю про можливості. / Про відносність можливостей... / А ви ніколи не думали, / Що ми на землі існуємо. / Що ми по землі ходимо / Тому, що інші загинули, / Тому, що інших скалічено, / Хоча в них були можливості / Кохати, співати й плакати? / Всіх їх було навчено / Мистецтва жалю й радості. / Футбола, віршів, / Сольфеджіо..." [9, с. 120]. У багатьох індивідів є цілком сформована система цінностей, певні переконання й погляди на світ, вони сміливо сприймають усі життєві виклики, оскільки "...не уміли зрадити, / Вони зневажали можливості, / Нікчемні, бридкі можливості..." [9, с. 120].

Оскільки В. Коротич був лікарем, закономірно, що в поетичних творах митець відтворив горе й душевне переживання людей, із якими стикався щодня. Саме таких висновків доходить В. Здоровега: "Це те, що характерне для поета, він побачив, серцем збагнув людський біль, людське страждання. Без лікарського досвіду, без отих нічних чергувань, розмов з хворими, іноді безнадійно, не було б того В. Коротича, якого пізнав читач ще на початку 60-х років" [2, с. 25]. Зрозуміло, що митець писав про те, що бачив, переймався болем інших людей, співчував їм, підтримував словом і прагнув "безпосередній враженні, спостереження довколишнього світу підпорядкувати плинові думки, внутрішній її роботі" [3, с. 124]. Цю думку підтверджує й зізнання самого поета, для якого найважливішим у літературі виступає "побачене в житті, сприйняте чутливим серцем і трансформоване в систему драматичних образів" [2, с. 26].

Свого часу М. Ільницький зосередив увагу на тому, що в ранніх поезіях В. Коротича "бачимо переважно два способи вирішення теми. Перший – коли основою твору є положення, думка, що формулюється як логічна теза, другий – коли тема розкривається через конкретну ситуацію, випадок, історію" [3, с. 88]. Зокрема, у поемі "Повернення батька", у якій автор звернувся до похмурих часів сталінщини, відтворено правдиву історію про арешт батька В. Коротича. Твір починається короткою прозовою ремаркою-зав'язкою, що привертає увагу читача: "Батька заарештували рівно о сьомій ранку. Йшов дощ. Автомобіль біля під'їзду довго не заводився, і ті, що приїздили за батьком, голосно розмовляли внизу. По радію повідомили, що весь день буде сонячно та дуже тепло. Постукала сусідка, кличучи на пляж. Вона нічого не знала" [8, с. 61].

Поема побудована на кшталт музичного твору, тому й складається з увертюри, трьох розділів, між якими автором вміщено два інтермецо, і фіналу, де подано роздуми ліричного героя. Вона написана переважно верлібром, без поділу на строфи, що дало змогу поетові глибше передати душевний неспокій ліричного героя, його вагання та страждання впродовж тривалого часу, відтворити діалоги й монолози.

Батька ліричного героя поеми звинуватили у зраді Батьківщини: "Все. Заарештували. Зрада. / Так. / Він – син його / (Без цих думок не можна). / Син зрадника / (І що це далі буде?) / Купили батька, кажуть, / За п'ятак" [8, с. 62]. Хлопець відчував себе винним, однак не відмовився від тата, навпаки – прагнув спокутувати його "гріх" невтомною працею, вірним служінням своєму народові. Він брав участь у війні, був навіть поранений, однак не відступився від своєї головної мети й власних переконань: "Склади своє життя з важких че-

кань, / Потрібно буде – станеш на коліна, / Спокутувати злочин будеш вік" [8, с. 62]; "ТАК – син. / Між собою й батьком / Дні розділю свої ... / Він шепотів: Повірте, / Усе вам поверну. / Так житиму, щоб довести / Вірність мою державі... / Це була найстрашніша / З усіх на світі істерик. / Це – істерика розуму, / Розпачливий плач душі" [8, с. 63].

Автор не випадково звертається до біблійного образу Луди, який уособлює зраду й підлість: "Ні, ні, живи, потомствений Іудо!" [8, с. 64]. Однак за кілька років по смерті тата прийшла звістка про те, що засуджений не скоїв жодного злочину, був чесним трудівником, невинною жертвою свавілля сталінських репресивних органів: "І невинний за підлість незроблену вбитий був. / А вони це знали спочатку. / Хто вони? Хто вони? / Він їх бачив і знав – сталекіж та непорушних, / Що застигли у кріслах, забувши колір землі, / що вдоволено мружили очі зверхні та злі / І вважали широким світ кабінетів душних" [8, с. 68], усіх тих "полководців", "теоретиків та всеможців", що навколо себе бачать лише мільйони "шпигунів, підлих змовників, сірий люд", тішачись, що можуть "Іх знищити рухом руки" [8, с. 68]. Ліричний герой замислюється, як би вчинив, аби відразу дізнався про батькову невинність. Проте відразу ж доходить висновку, що своє життя він прожив би так само: "І ти довів, / Що потрібно лишатись усюди самим собою, / Не боятись куль, стаючи до важкого бою, / Не боятись неправди, дошукульних ворожих слів... / А якби я раніше про те, що ти правий, знав? / Як тоді? Чи так само шукав би всюди, / Де найважче, де руки стирають в роботі люди, / І за тебе й за себе ставав би до їхніх лав? / Так, ставав би" [8, с. 69].

Різні графічні й художні засоби, зокрема, метафори, порівняння, дужки, у яких передано думки ліричного героя, тавтології, оксиморони, символіка кольорів і подібне дозволяють авторові глибше передати думки головного героя, його прагнення, надії і сподівання: "А він крізь обличчя слідчого / Бачив білі сніги / І чорні стовпи з дротом, / Колючим, твердим, іржавим. / Забити, неначе цвяхи, / У тепле тіло землі" [8, с. 62–63]; "Із батьком разом зрадники, / Мерзенні, мов пацюки" [8, с. 63]; "Багато більше – гинуло без вісті, / Багато більше – слухало тривоги, / Багато більше – падало у трави" [8, с. 64]; "На цій землі, твердій від кулепаду, / І зорі, мов розпечені снаряди" [8, с. 65]; "невисміяний сміх" [8, с. 66]; "очі зверхні та злі" [8, с. 68]. Водночас, притримуючись практики часів хрущовської "відлиги" побивати сталінізм лєнінізмом, автор вкладає у його уста слова вірності комуністичній партії ("Чуеш, Партіє! Твій я – як був я твоїм раніше" [8, с. 65?]), а у "Фіналі" герой від імені свого покоління обіцяє Історії "Йти нам / У час ясний, що зветься Комунізмом, / І здатні ми на все заради того, / Щоб крізь роки борні прийти в Комуна..." [8, с. 70].

У журналі "Дніпро" були надруковані вірші з циклу "Реквієми" (1966), у яких ліричний герой згадує власне життя, замислюється над важливістю професії звичайного листоноші, роздумує про людську самотність. Так, у поезії "Для споминів..." автор вдався до образу дерева, який уособлює ліричного героя з його минулим, думками й турботами: "Я проростаю з пам'яті своєї, / Мов дерево зростає з глибини, / І десь внизу, у забуттєвім глеї, / Лишаються мої дитячі сни" [7, с. 92]. Герой поетичного твору до певної міри засмучений швидкоплинністю життя, про що свідчать індивідуально-авторські епітети й метафори та спеціально підібрана лексика, що передає стан емоційної напруги й втоми: "над пустою сумних аудиторій"; "істерика усіх моїх історій / Голосить шохвилинно у душі"; "безсилі суми"; "О, як ти

часто, душе моя, снила / Про спомини, що переможуть смерть!" [7, с. 92], але саме минуле, традиції предків дають йому сили "рости": "Так дерево зростає на могилі, / Проходячи корінням крізь кістки" [7, с. 92].

Поет звертається до рослинного образу і в поезії "Для самотнього дерева". У творі домінують невтішні роздуми ліричного героя, навіяні осмисленням самотності. Для підсилення внутрішньої туги героя, його духовного виснаження автор найчастіше використовує анафору: "Як житимеш ти, дерево без вітру? / Як житимеш ти, дерево без листя? / Як житимеш ти, дерево без віття? / Як житимеш ти, дерево без лісу?" [7, с. 92]; "Дерева на цимбалах вітру грають. / Дерева ронять лист, мов мертві дні. / Дерева од самотності вмирають. / І в гущині..." [7, с. 92].

До циклу "Реквієми" належить також вірш "Для листоноші", де зображено важку, але таку потрібну працю поштаря, його постійний рух, що викликає надмірну втому і врешті – смерть: "Він, зранку почавши, здіймався все вище і вище, а поруч із ним – / тінь хиталась по витертих стінах. / Він сходив щоденно / на декілька східців нових ще / у тому будинку, / де люди читають постійно. / Коли він упав – / була сумка у нього пуста вся. / Подумав поштар, / очі зморені врешті закривши, / що сходам – кінець, / і тепер він – до даху дістався, / а далі – лиш небо, / де возять листи літаки вже" [7, с. 92].

В. Коротич звернувся й до такого жанру літератури, як шкіц, який характеризується певною незавершеністю твору. Особливістю "Шкіци про слова" В. Коротича є переплетення прозових частин із власне віршовими, що дозволило авторові осмислити складне питання мови, відтворити спогади героя про дитинство, а також надало поезії глибокої емоційності й експресивності: "Коли крізь небеса / Прокреслиться твого польоту смуга / І землю озирнути вже незмога, / Що ген в підмар'ї сірим зависа, / Та висота, якої ти волів, – / Мов сірий струмінь, / В котрім берегами, / Ліновані тонкими батогами / Байдужі спина дідових волів. / Вже тут. / Вгорі. / Між піджаків та крісел / Ти бачитимеш їх, / Бо назавжди / Наклалися ремінні ті сліди / На плин доріг твоїх і дум, і чисел. / Замовкни. / Крик сховай далєбі / У двигунів спокійному хропінні, / Збатіжені учителі терпіння / І ще не раз привидяться тобі" [10, с. 6]. За твердженням В. Здровеві, "проза допомагає В. Коротичу зануритися у психологічний стан людини" [2, с. 29]. Окрім цього, саме людська "моральна чистота, її доброта, високість людини – тема домінуюча у поета, незалежно від того, яких би життєвих явищ і пластів життя він не торкався. Весь пафос поезії митця спрямований на її вдосконалення, на пробудження людсько-го, світлого в людині" [2, с. 29].

У творі "Шкіци про слова" побачена автором драматична сцена зустрічі емігрантів із рідною землею, коли "Вони плакали, як це вміють робити лише дорослі – квапилися й розтирали краплі по запорошених обличчях, а тоді один з них впав, цілуючи землю", плакали, "розмазуючи краплі по обличчях, белькочучи щось мовою, де батьківські слова перетерлися вже між випозиченими...", спонукала його задуматися над дражливістю для тогочасної влади з її асиміляційною політикою проблемою значення рідної мови в житті людини.

В аналізованій поезії автор зосереджує увагу на важливості кожного слова й думки, на мовній толерантності й коректності: "не можна забувати про дарований тобі розум та про слова, якими його насичено – ти маєш пам'ятати про це і плекати свою спроможність до мислення, з якої ти починаєшся, і, як важко тобі не було б, – думати, думати, доки не почувешся людиною, доки не почувешся людиною; із цього все й починається" [10, с. 7].

Ідейний задум вірша підсилюють художні образи птахів, що уособлюють людей, які відмовляються від рідної мови; лексичні повтори, рефрени, персоніфікація, а також використання односкладних речень: "Кричать птахи! / О, як птахи кричать!" [10, с. 7]; "Сумні, немов пташиний дивний крик, / Живуть слова на підвіконні в мене. / Їм зимно. / Їм нетоплено. / Й несила / Їм зціпити покривлені роти" [10, с. 7].

В. Коротич осмислював і складні філософські проблеми, зокрема в поезії "Чиж" звертався до питання сутності життя людини, яка у плині повсякденного буття незрідка забуває про високість свого призначення. Птах звик жити у квартирі, не боявся людей, не прагнув до життя на волі, як і чимало людей, котрих повністю поглинула сіра буденність: "Чиж жив у домі, наче цуцена. / Як-що пурхав – тільки для розваги, / для того, щоб стрибнути із карнизу / на чорне піаніно... / Він полюбляв / затацювати часом на паркеті, / і крила йому дуже заважали", але ж "Птахи літати мусять. / Чи не так?" [6, с. 97].

Своєрідним продовженням авторських роздумів стала поезія "Життя", у якій зображено юнака, життя якого минало спокійно і розмірено: "Нічого не було. / Не ниють рани. / Ні замахів, ні бур, ані боїв. / Він дуже м'яко спав. / Він смачно їв. / Від роздумів не прокидався рано. / Немає в нього зморщок на лиці. / Все зручно" [6; с. 97]. Однак зрештою ліричний герой замислився над своїм буттям і усвідомив, що якісь зміни все ж таки потрібні: "Щось вимарилось хлопцеві нове: / що він не той, / що він живе, себе не показавши, / і якое, взагалі, не так живе" [6, с. 97]. Наприкінці твору автор подає прислів'я, що яскраво відтворює внутрішні суперечності ліричного героя, його боротьбу з власними слабкостями: "За журавлями хлопець зорить в небо, / затиснувши синицю у руці" [6, с. 97]. Г. Сивокінь наголошував, що В. Коротич "вправно володіє образним словом, уміє відшукати нові його можливості. Думка в поезіях В. Коротича розвивається енергійно і чітко, закріплюючись остаточно, як правило, в заключних рядках" [14].

Отже, у друкованих у журналі "Дніпро" віршах В. Коротич звертається до широкого кола проблем і мотивів: вірності національним джерелам, трагічних сторінок недавнього минулого, батьків і дітей, осмислює долю звичайної людини – свого сучасника з його високими моральними якостями та водночас душевним сум'яттям, вразливістю перед спокусами життя. У вер-

сифікації поет тяжіє до верлібру, що дозволяє йому глибше відтворити внутрішній світ ліричних героїв.

Список використаних джерел

1. Дзюба І. Коротич Віталій / І. Дзюба // Енциклопедія сучасної України. – URL : http://esu.com.ua/search_articles.php?id=5207
2. Здорова В. Віталій Коротич: літ.-крит. нарис / В. Здорова. – К., 1986.
3. Ільницький М. На вістрі серця і пера / М. Ільницький. – К.: Дніпро, 1980.
4. Кисельов Й. Лист до поета В. Коротича / Й. Кисельов // Дніпро. – 1964. – № 7. – С. 149–151.
5. Коротич В. Відповідь на лист критика / В. Коротич // Дніпро. – 1964. – № 7. – С. 151–152.
6. Коротич В. З віршів про птахів / В. Коротич // Дніпро. – 1967. – № 1. – С. 97.
7. Коротич В. Із циклу "Реквієми" / В. Коротич // Дніпро. – 1966. – № 4. – С. 72.
8. Коротич В. Повернення батька / В. Коротич // Дніпро. – 1962. – № 2. – С. 61–71.
9. Коротич В. Про Ігоря Петровича, в якого не було дітей / В. Коротич // Дніпро. – 1963. – № 4. – С. 119–120.
10. Коротич В. Шкіци про слова / В. Коротич // Дніпро. – 1967. – № 3. – С. 6–7.
11. Панченко В. Метаморфози Віталія Коротича / В. Панченко. – URL : <http://litakcent.com/2007/11/21/volodymyr-panchenko-metamorfozy-vitalija-korotycha>
12. Рильський М. Вечірні розмови / М. Рильський. – К.: Держлітвидав України, 1964.
13. Сверстюк Є. Біла поезія про крилатих людей / Є. Сверстюк // Літературна газета. – 1961. – 22 серпня.
14. Сивокінь Г. Запах неба і дух землі / Г. Сивокінь. – URL : <http://md-eksperiment.org/post/20170526-zapah-neba-i-duh-zemli>
15. Хикмет Н. Стихи Віталія Коротича / Н. Хикмет // Літературна газета. – 1961. – 13 юлія.
16. Хом'як Р. Віталій Коротич зблизька / Р. Хом'як // Сучасність. – 1965. – № 9. – С. 103.

References

1. Dziuba I. Korotych Vitalii // Entsiklopediia suchasnoi Ukrainy. DOI : http://esu.com.ua/search_articles.php?id=5207
2. Zdoroveha V. Vitalii Korotych. Literaturno-krytychnyi narys. K., 1986. 212 p.
3. Ilynytskyi M. Na vistri sertsia i pera. K.: Dnipro, 1980. 174 p.
4. Kyselov Y. Lyst do poeta V. Korotycha. Dnipro. 1964. № 7. S. 149–151.
5. Korotych V. Vidpovid na lyst krytyka. Dnipro. 1964. № 7. S. 151–152.
6. Korotych V. Z virshiv pro ptakhiv. Dnipro. 1967. № 1. S. 97.
7. Korotych V. Iz tsykladu "Rekviemy". Dnipro. 1966. № 4. S. 72.
8. Korotych V. Povernennia batka. Dnipro. 1962. № 2. S. 61–71.
9. Korotych V. Pro Ihoria Petrovycha, v yakoho ne bulo ditei. Dnipro. 1963. № 4. S. 119 – 120.
10. Korotych V. Shkitsy pro slova. Dnipro. 1967. № 3. S. 6–7.
11. Panchenko V. Metamorfozy Vitaliia Korotycha. DOI: <http://litakcent.com/2007/11/21/volodymyr-panchenko-metamorfozy-vitalija-korotycha>
12. Ryl'skyi M. Vechirni rozmovy. K.: Derzhlitvydav Ukrainy, 1964. 186 p.
13. Sverstiuk Ye. Bila poezii pro krylatykh liudei. Literaturna hazeta. 1961. 22 serpnia.
14. Syvokin G. Zapakh neba i dukh zemli. DOI: <http://md-eksperiment.org/post/20170526-zapah-neba-i-duh-zemli>
15. Hikmet N. Stihy Vitaliia Korotycha. Literaturnaya gazeta. 1961. 13 iyulya.
16. Homiak R. Vitalii Korotych zblizyka. Suchasnist. 1965. № 9. S.10.

Надійшла до редколегії 10.09.18

Guo Yuanpeng, Postgraduate Student
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv

THE KEY MOTIFS AND STYLISTIC DOMINANTS OF VITALII KOROTYCH'S EARLY POETRY (BASED ON THE LYRICAL WORKS PUBLISHED IN THE 'DNIPRO' MAGAZINE IN THE 1960S)

Vitalii Korotych appeared to be among those young poets, who quickly entered the literature in the early 1960s. He started publishing his lyrical works in the 'Dnipro' magazine and made his first debut back in 1954. On May 5, 1961 in the 'Literary Newspaper' Vitalii Korotych's lyrics entitled "Poems of the Doctor V. Korotych" was released in a full-page publication, which immediately attracted the attention of both readers and critics. Soon, in 1961, the collection of lyrical works entitled "Golden Hands" was published. Such prominent figures as Maksym Ryl'skyi, Nazym Hikmet and Yevhen Serstiuk made a positive references to the first attempts of the novice poet.

Being a doctor, in his poetic works Vitalii Korotych quite naturally reproduced the grief and emotional concerns of people he encountered every day. At the same time, in his poems, published in the 'Dnipro' magazine, Vitalii Korotych addressed a wide range of problems and motifs, such as loyalty to national values, the tragic episodes of the country's recent past, the ever-lasting problem of parents and their children. The author interpreted the fate of an ordinary person, i.e. one of his contemporaries, characterized by high moral qualities and at the same time emotional troubles and vulnerability to the temptations of life. Vitalii Korotych's system of poetic thinking was featured by the vers libre form of poetry, which allowed him to recreate the inner world of lyrical characters much more deeply.

Keywords: poet of the 1960s; early poetry; vers libre; philosophical, moral and ethical problems.